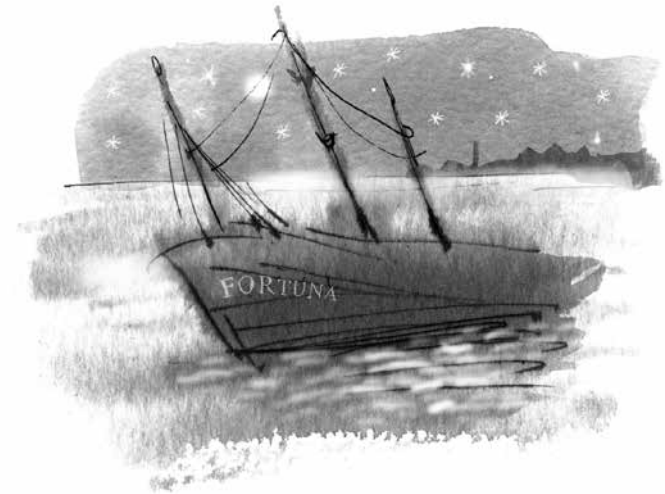

První kapitola

Zavřete oči.
Myslete na nejkrásnější místo, jaké si umíte představit.

Zobrazí se vám zlaté pláže? Úžasně čisté modré moře? Dokonalá obloha? Ještě nechte oči zavřené.

Když to všechno asi stokrát znásobíte, jste zhruba na půli cesty k tomu, abyste v představách viděli můj nový domov. Vysoké skalnaté oblouky se tyčí nad záli-vy, na plážích s jemňoučkým bílým pískem se líně vlní palmy a moře se na slunci leskne jako křišťál. Všechno díky Neptunovi.

Poslal mě sem i s mámou a tátou, abychom začali nový život. Je to místo, kde můžeme žít společně. Místo, kde zůstane zachováno moje tajemství.

Doprovodil nás sem Archieval, jeden mořský muž z Neptunovy gardy. Celou cestu plaval vedle naší malé plachetnice, dlouhé černé vlasy si odhazoval z čela, občas se ponořil a švihl přitom rybím ocasem, stříbrným a ostrým jako dýka.

Pomalu jsme připlouvali do podkovy zálivu s lesklou hladinou moře v tyrkysové barvě. Lehce zpěněné vlny jemně omývaly bílý písek. V zálivu se tiše pohupovalo několik lodí, rozesetých na různých místech. Některé z nich byly moderní jachty, jiné obyčejné dřevěné, připomínající úžasné pirátské lodě z dávných dob.

Zátoku ohraničoval vysokým skalnatý oblouk. Písek a moře se za ním stáčely za roh. Stála jsem a zírala se zatajeným dechem.

„Švihněte někdo ocasem!“ zavolal Archieval. „Asi tady budu potřebovat pomoc.“

Natáhla jsem se, abych mu pomohla táhnout loď podél dřevěného mola, zatímco táta plaval kolem zádi a uvazoval lana k bóji. Máma byla ještě uvnitř i s Millie. To je její přítelkyně z Brightportu. Měla tam na přístavní hrázi krámk, kde předpovídala budoucnost. Před naším odjezdem vyložila Archievalovi tarotové karty a jemu se to tak líbilo, že jí navrhnul, aby jela s námi.

Řekla, že o tom musí rozhodnout karty, rozložila je před sebou do tvaru hvězdy a asi deset minut nad nimi beze slova seděla a pokyvovala hlavou.

„No, takže je jasné, co musím udělat. Volání deseti pohárů prostě nemůžu ignorovat,“ prohlásila tajemně, přehodila si přes ramena svůj oblíbený černý pléd a šla si domů sbalit věci. Vždycky mluví v hádankách, to je celá ona. Naučila jsem se nevyptávat, jenom přikyvovat a tvářit se, jako že vím, o čem je řeč.

Archieval připlaval k boku lodi. „Tak tady to je,“ řekl nám. „Severní záliv, ostrov Průsečík.“

„A proč se tak jmenuje?“ zeptala jsem se.

„Je přímo uprostřed Trojúhelníku.“ Natáhl ruku a opsal jí kruh. „Když si představíš přímkou vybíhající ze všech tří konců, protnou se právě tady.“

Bermudský trojúhelník. Zachvěla jsem se. Cestou sem nám o něm vyprávěl. O lodích a letadlech, které v něm tajemně zmizely. Byl nalezen zaoceánský parník, naprosto netknutý, ale dočista opuštěný. S dvaceti stoly prostřenými k obědu. Jiná loď měla na palubách lidské kostry a kolem nich plachty rozervané na kusy. Další lodě a letadla zmizely beze stopy, často po zoufalém vysílání tísňového signálu, ale rybáře ani piloty už nikdo nikdy nespatriil.

Zpočátku jsem nevěděla, jestli mám těm příběhům věřit, až se stalo tohle: Pluli jsme normálně, moře se pravidelně houvalo nahoru dolů, loď si klidně razila cestu po vlnách. Pak se to změnilo. Voda byla najednou jako sklo. Všechny pohyby ustaly, motor zhasnul.

Zastavily se mi dokonce i hodinky. Byl to pocit, jako by zamrzlo moře i sám čas.

Archieval vzal nějaký provaz, trhnutím si svázal dlouhé vlasy do culíku a zmizel pod vodou. Za pár minut se loď dala znovu do pohybu a už tiše klouzala po hladině hladké jako sklo.

„Tak, to bychom měli,“ zavolal na nás. „Bermudský trojúhelník. Od teď vás bude chránit před okolním světem. Nikdo kromě pár vybraných jedinců z mořského lidu neví, jak ho překonat.“ Hodil lano na palubu. „No, kromě pár vyvolených a... ale ne, radši vám o tom nebudu povídat.“

„Co ještě? Řekněte mi to!“

V ten moment se vynořil táta. „Nech toho, Archie! Doufám, že mojí dceři nebudeš plést hlavu svými děsivými historkami,“ varoval ho. „Už tak mívá zlé sny!“

Archie ztišil hlas: „Zkrátka buď opatrná. Ta skelná plocha vyznačuje Trojúhelník, ale takhle to vypadá jenom na hladině. Pod ní je moře divoké. Je to dravý proud, který by tě stáhl až na nejhlubší dno oceánu. Asi by ses nechtěla propadnout a zmizet.“

Přejela jsem si rukama po husí kůži na pažích.

Dál už plavba probíhala klidně, loď plula z temně modrého moře do čím dál světlejších a průsvitnějších vod, až jsme se ocitli uprostřed blankytně modré.

Před očima nám postupně rostl ostrov. Byl malý, široký asi jen několik kilometrů. Na jednom konci byl ohraničený vysokým útesem, na druhém dvojicí nižších

vrcholů, uprostřed se táhl pás bez vyvýšenin. Když jsme se dostali blíž, uviděla jsem bílé písčité pláže, lemované vysokými palmami, tu a tam balvany a skalními oblouky. Vypadalo to jako na pohlednici. Když jsem nějaké podobné viděla dřív, vždycky jsem si myslela, že je to nějak vyretušované a že na místě bych našla shluk drahých apartmánů vedle prázdné parcely.

Tentokrát to byla skutečnost. A měl to být můj nový domov.

„Nevíš, kde je táta?“ přišla ke mně na palubu máma, uhladila si sukni, pak se trochu sehnula, aby využila kovové zábradlí jako zrcadlo a zkontrolovala, jak vypadá.

Ukázala jsem před sebe: „Pomáhá Archiemu.“

Pomaloučku objela pohledem pláž. „Nejspíš jsem umřela a přicházím do nebe,“ mumlala si pro sebe a chytla se zábradlí. „Někdo by mě měl štípnout.“

„To klidně můžu!“ vynořil táta hlavu a s šibalským výrazem v očích si odhrnoval mokré vlasy z čela. Mamka se na něj usmála.

Vzápětí zaskřípaly boční dveře a na palubu se vyškrábala Millie. „Něco vám řeknu,“ začala a rukou si přitom hladila objemné břicho. „Ta kašička z jilmového listí má obdivuhodné účinky na mořskou nemoc.“

Škytla a přikryla si rukou ústa. „Zvlášť když se zalije kapkou brandy. No, a kdepak to jsme?“

Přimhouřila oči proti slunci. „Aha, to je ono,“ prohlásila a ukázala na dřevěnou loď, vytaženou na písčité svah pláže. Měla tři vysoké stěžně, lesklé zábradlí z bořovicového dřeva a na boku tiskacími písmeny napsáno FORTUNA.

„A co?“ nechápala jsem.

„Váš nový domov. Řekl mi to Archie.“

Podívala jsem se na mamku. „Copak *Král moří* není dost dobrý?“ Tak se jmenuje naše loď. Žila jsem na ní s mámou od narození.

Millie se protáhla kolem a štípla mě do tváře. „Jenže tatínek by asi nemohl žít s vámi na normální lodi, že? Nic si z toho nedělej, budu se vám o ni starat já.“

Taťka přeplaval k boku, aby viděl na *Fortunu*. „U všech ploutví! Vypadá to trochu jinak než místo, kde jsem strávil posledních dvanáct let,“ pronesl obdivně a natáhl ruku, aby pomohl mámě vystoupit z lodi. Táta byl celou dobu, než jsme sem připluli, ve vězení. Není žádný zločinec nebo něco podobného! Teda, je pravda, že zákon porušil, ale byl to pitomý zákon. Vzal si suchozemskou ženu. Moji mámu. Táta je mořský muž. Jsou tu jisté komplikace, protože mamka neumí plavat a táta nemůže chodit po souši, ale nějak to zvládají. Máma dřív plavala výborně, jenomže pak jí v hypnóze vsugerovali strach z vody. Zařídil to Neptun, aby se nemohla dostat za tátou. Pořád se ještě trochu bojí, ale táta říkal, že ji znova naučí plavat.

Máma si podkasala sukni a sestoupila na molo. Bylo docela dlouhé, houpalo se nad vodou a dunělo celou cestu pod každým naším krokem.

Vylezla jsem na palubu. Obrovský nový domov! Loď byla nejmíň dvacet metrů dlouhá, paluby měla z hnědého lakovaného dřeva a tři úhledně smotané tmavočervené plachty. Naprosto pevně stála v písku, jen malinko nakloněná. Jako by tu na nás čekala.

Když jsem vstoupila do kajuty uprostřed lodi, zjistila jsem, že je to kuchyně, a vedou z ní dvoje schůdky. Nejdřív jsem zkusila ty dozadu. Vyšla jsem do malé kajuty, kde byla postel, sedací pytel a naleštěný dřevěný prádelník. Kulatými okny na obou stranách sem dopadaly rozvlněné kruhy světla. To bude určitě můj pokoj!

Přeběhla jsem na druhou stranu. Mamka se točila po prostorném obýváku s jídelním stolem u jedné stěny a pohovkou, přistrčené ke stěně naproti. Vypadala pohodlně.

„Takového místa! Co s tím budeme dělat?“ nemohla mamka překvapením ani dýchat.

Světlíky ve stropě sem pronikaly sluneční paprsky. Vepředu byly dveře do dalšího pokoje.

„A co táta?“ uvědomila jsem si. „Jak tady bude žít s námi?“

Než mi máma stačila odpovědět, s bouchnutím se v podlaze otevřel poklop a objevila se tátova hlava. Teprve teď jsem si všimla, že poklop je v každém pokoji a vede k dalšímu pod ním. Loď spočívala na dně moře, celá podlaha tak byla napůl ponořená, a tak bylo možné ji pod vodou obeplouvat i vstupovat dovnitř.

„Chceš vidět i to ostatní z nového domova?“ Díval se na mě široce rozevřenýma šťastnýma očima.

Vklouzla jsem do poklopu za ním. Téměř současně jsem ucítila mravenčení v nohou a vzápětí mi začaly mrtvět. Nakonec zmizely.

Místo nich jsem měla rybí ocas.

Utvoří se mi vždycky, když jsem ve vodě. Někdy je ze mě mořská panna, někdy jsem obyčejná holka. Takhle to funguje, když má suchozemská žena dítě s mořským mužem.

Přišla jsem na to teprve nedávno, když jsem šla se školou na plavání. Nejdřív jsem se kvůli tomu rozklepala. Fakt je, že je mi zle ještě teď, když si vzpomenu na Brightport High. Byla jsem vyděšená, když jsem tam chodila. Samotná škola mi nevadila, to spolužáci. Někteří z nich. A jedna holka obzvlášť: Mandy Rushtonová. Už jenom vzpomínka na ni mi nahání husí kůži. Celou dobu mě ponižovala, nadávala mi před ostatními ze třídy, podrážela mi nohy, přebírala kamarádky a štvála je proti mně. Mívala jsem zlé sny, ve kterých jsem plavala ve velkém akváriu, ona na mě civěla, ukazovala prstem a křičela: ‚Zrůda, zrůda!‘ Vždycky jsem se vzbudila zpocená, přitom mi byla zima a pak jsem musela jít do školy a čelit skutečné Mandy.

Nakonec jsem dosáhla jistého zadostiučinění, když jsem se jí v bazénu přímo před očima proměnila v mořskou pannu. Pohled na ni, jak neschopná slova úplně zkoprněla, stál za všechno to šikanování.

Vlastně ne. Za to stálo vědomí, že už tam nikdy nebudu muset, že už ji nikdy, nikdy neuvidím.

Lidí, kteří šikanují ostatní podobně jako ona, se stali minulostí.

„Trošku větší než *Král moří*, co?“ smál se táta, když jsem proklouzla k němu. Chytil mě za ruku a společně jsme plavali kolem dolní paluby. „Podívej se!“ Táhnul mě podloubím, z jehož stropu vlály krásné záclony z temně rudých laločníků, podobné kapradí, lehounkému jako peří nadnášenému mořem. Táta mi stiskl ruku.

Nezaskleným kulatým okénkem připluly dvě červenobílé ryby, chvíli oždibovaly bok lodi, než se prosmýkly mezi závěsy laločníků. Jedna z nich vyplavala výš a třela se tátovi o rybí ocas. „Mořští okouni se skelnýma očima,“ řekla jsem. Táta švihnul ocasní ploutví, aby rybu setřásl, a usmál se. Celou cestu sem mě učil znát všechny možné druhy ryb.

Doplavala jsem zpátky k poklopu a vytáhla se nahoru. „To je úžasný, mami!“ zavolala jsem a přitom pozorovala, jak se mi vracejí nohy. Mamka zírala. Zřejmě si na to ještě nezvykla. Zatím byla svědkem téhle proměny jenom párkrát.

Potom k nám připlaval i tačka. Mamka se otočila a sedla si tak, že spustila nohy poklopem do vody.

Přítom z táty nespouštěla oči. Ten se natáhl tak, aby ji mohl chytit za ruce. Myslím, že máma ani nevnímala, že si máčí cíp sukně ve vodě. Jen koukala dolů a přihloupě se usmívala. Táta zase koukal nahoru a taky se přihloupě usmíval.

Uvědomila jsem si, že já mám stejný výraz. Culila jsem se jako idiot.

No, lidi většinou nemusí čekat do svých dvanácti let, aby viděli rodiče pohromadě. Vůbec jsem netušila, jaké to bude. Zaplavil mě velice příjemný pocit, že jsme kompletní.

Rozhodla jsem se, že je tak nechám. Ani si nevšimnou, když se půjdu trochu poohlédnout ven. Od chvíle, kdy jsme vypluli k Průsečíku, si nevšímali skoro ničeho jiného než jeden druhého. Ne že by mi to vadilo. Chtěla jsem, aby mohli být spolu, a málem jsem kvůli tomu skončila ve vězení. Řekla jsem si, že nejspíš docela rádi zůstanou sami.

„Jdu na chvíli ven!“ zavolala jsem. „Podívat se trochu kolem.“

„Dobře, zlato,“ odpověděla zasněně máma.

„Buď opatrná,“ dodal táta.

Musela jsem se smát, když jsem lezla po schůdkách nahoru. Pohlédla jsem na tyrkysovou vodu a písek běloučký jako marshmallow. Opatrná? A proč? Co by se mi tady mohlo stát?

Chvíli jsem se procházela po pláži a pozorovala záblesky slunce na vlnách a tanec paprsků mezi loděmi. Písek byl tak bílý! Doma, tedy v Brightportu, kde jsem bydlela dřív, měl písek většinou špinavě béžovou barvu. Tady byl písek jako mouka. Příjemně se mi do něj bořily nohy. Sotva jsem cítila zem pod nohama. Mírný vánek mě v teple slunce příjemně ovíval, jako by mi celé tělo vysoušel fén.

Pokračovala jsem z pláže do moře a ze zvyku se rozhlížela kolem, jestli mě nikdo nevidí. Ještě pořád jsem se obávala, že by někdo mohl spatřit mou proměnu v mořskou pannu a označit mě za zrůdu. Nedocházelo mi, že na tomhle utajeném ostrově, kde žijí společně mořští lidé se suchozemci, mi žádné takové nebezpečí nehrozí. Že jsem na nejtajnějším místě na světě, kam se nikdo nedostane, protože ho chrání tajemná moc Bermudského trojúhelníku.

Když jsem se ohlédla, viděla jsem na útesu stát nějaké lidi před bílými domy. Napadlo mě, že bych se vyškrábala za nimi nahoru. Pak jsem ale stočila pohled na moře a zjistila, že se tam míhají obličejové – a rybí ocasy. Mořští lidé! S těmi se musím seznámit!

Zatímco se mi nohy proměňovaly v rybí ocas, přemýšlela jsem, jestli je nás na ostrově takových víc. Napůl mořských a napůl suchozemských lidí. To by bylo cool! Ale tak jako tak je skvělé, že tady můžeme žít pohromadě s mámou i tátou a přitom nemusíme tajit, kdo opravdu jsme.

Kolem mě ladně proplouvaly spousty rybiček a doprovázely mě na cestě k mořským lidem. Černá štíhlá

těla s průsvitnými ploutvičkami mě vedla přes teplou mělčí vodu a viděla jsem, že rybky tu a tam zpomalily, jako kdyby se chtěly ujistit, že jim stačím. Zvlněné řady černých rybiček čeřily dno, jako by po něm jela kola nákladáků. Vedle mě blízko dna plula kočující společnost stříbrných kranasů. Každá z těch velkých ryb měla pod sebou stín, a tak to vypadalo, jako by plula dvojnásob velká parta.

Přetočila jsem se na záda a ocasem jen tu a tam lehce švihla. Užívala jsem si lenošení ve vodě, dokud jsem si nevzpomněla, že jsem se chtěla seznámit s těmi, co jsem zahlédla v moři.

Zastavila jsem se a rozhlédla kolem. Ostrov vypadal jako malá tečka v dáli, kilometry daleko. Jak dlouho už plavu?

Mořští lidé někam zmizeli. Když jsem si všimla, že plavu kolem nějakých temných skal, úzkostí se mi sevřelo hrdlo. Veliké šedivé rozeklané balvany s ostrými hranami a liánovitými rostlinami v puklinách mě vyděsily. Studenýma očima na mě s otevřenou tlamou hleděla tlustá šedá ryba s ostny na hřbetě. Jako obrovití hadi se po dně táhly dlouhé chaluhy a chuchvalce stonků s listy jako by se po mně natahovaly vzhůru.

Vznášela jsem se ve vodě, ale nezůstávala jsem na místě. Cítila jsem, že mě táhne proud, jako kdyby mě k sobě přitahoval nějaký magnet. Zprvu pomalý pohyb se zrychloval. Snažila jsem se ze všech sil plavat proti proudu, ale byl moc silný. Připadala jsem si jako chycená ryba, tažená na rybářském vlasci. Předě mnou

se rozprostírala temnota. Pak jsem si vzpomněla. Bermudský trojúhelník!

Všechno kolem začalo běžet jako ve zrychleném filmu. Ryby se rychle přibližovaly a mýjely mě, chaluhy a ostatní rostliny vlály vodorovně směrem k rohu největší studny na světě, Trojúhelníku, který sahal až k nejtemnějším hlubinám oceánu.

Srdce mi bušilo, hrdlo se svíralo, ruce zabíraly ve vodě jako rotující lopatky. Taky jsem překotně švihala ocasem, jenom aby se mi podařilo uniknout. Zběsile jsem plavala. *Vydrž! Vydrž!*

Jenže pokaždé, když jsem kousek uplavala, mě znovu uchvátil proud a táhl mě do moře. Přetahovali jsme se v nelítostné bitvě, ale s kým jsem vlastně bojovala? Přepadl mě obrovský strach, projel mnou jako elektrický proud a dodal mi sílu k poslednímu záběru bolavými pažemi.

A přesně to stačilo. Konečně jsem se vymanila. Proud povolil sevření. Brzy bylo moře zase klidné a mělké, jako by se nic nestalo. Teď už jsem ale nechtěla nic riskovat. Prorážela jsem vodu jako šipka, plavala zpátky k naší pláži a bez dechu dorazila až k lodi. Vytáhla jsem se nahoru, klesla na palubu jako podtátá, ocas zmizel, a už jsem zase měla nohy.

Máma vystrčila hlavu a vykoukla z kajuty. „Všechno v pořádku, beruško?“ podávala mi ručník.

Jenom jsem přikývla. Stejně jsem nebyla schopná odpovědět, ještě jsem nepopadla dech. Utírala jsem se ručníkem a kráčela za mamkou do kuchyně.